

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 276/2016
29.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном поступку против окривљеног М.Т., због кривичног дела преваре у саизвршилаштву из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Т., адвоката Ј.С., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К бр.798/13 од 27.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.517/15 од 20.08.2015. године, у седници већа одржаној дана 29.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Т., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К бр.798/13 од 27.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.517/15 од 20.08.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К бр.798/13 од 27.03.2015. године окривљени М.Т. и окривљени С.Д. оглашени су кривим због извршења кривичног дела преваре у саизвршилаштву из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ за које су осуђени на казне затвора у трајању од по две године и на новчане казне у износу од по 100.000,00 динара, које су обавезани да плате у року од три месеца од дана правноснажности пресуде и одређено да уколико окривљени не плате новчане казне у остављеном року исте ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, а да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци.

Наведеном пресудом на основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљени М.Т. и С.Д., обавезани су на плаћање судског паушала у износу по 5.000,00 динара, као и да солидарно плате трошкове поступка у износу од 2.000,00 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је на основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећеном ДОО „З.“ М. досуђен имовинско правни захтев у висини од 1.688.560,00 динара, па су окривљени М.Т. и С.Д. обавезани да солидарно на основу члана 91. и 92. КЗ

оштећеном исплате наведени износ у року од једне године од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.517/15 од 20.08.2015. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног М.Т. и његовог браниоца и жалба браниоца окривљеног С.Д., а пресуда Основног суда у Зрењанину К бр.798/13 од 27.03.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.Т., адвокат Ј.С., због оцене доказа и утврђивања чињеничног стања у овом кривичном поступку на основу слободног судијског уверења, са предлогом да се побијане пресуде преиначе и да се окривљени ослободи од одговорности за кривично дело које му је стављено на терет.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. и 487. ЗКП одраго седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Т. је недозвољен.

Одредбом члана 485. ЗКП прописани су разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране лица овлашћених за подношења захтева (члан 483. став 1. ЗКП), па је између осталих, у члану 485. став 1. тачка 1. ЗКП као разлог предвиђена повреда закона.

Чланом 485. став 4. истог Законика прописано је да окривљени може поднети захтев за заштиту законитости због таксативно набројаних повреда тог законика, учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

Право окривљеног за подношење захтева због повреде закона је по ставу Врховног касационог суда сходно наведеној законској одредби, ограничено на повреде које су таксативно наведене у ставу 4. члана 485. ЗКП. Према томе, окривљени може поднети захтев за заштиту законитости због повреда тог законика: члан 74, члан 438. став 1. тачка 1.) и 4.) и тачка 7.) до 10.) и став 2. тачка 1.), члан 439. тачка 1.) до 3.) и члан 441. ст. 3. и 4. учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Т. који је поднет у складу са одредбом члана 483. став 3. ЗКП, као основ подношења захтева наведена је оцена доказа на основу слободног судијског уверења чиме се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у првостепеном и другостепеном поступку.

Наведено међутим, по ставу Врховног касационог суда не представља законски разлог у оквиру повреда набројаних у члану 485. став 4. ЗКП

због кога би окривљени, као овлашћено лице, могао поднети захтев за заштиту законитости, а како осим овог разлога у захтеву није наведен ниједан други разлог који би могао бити предмет побијања законитости одлуке у опсегу који ЗКП у члану 485. став 4. таксативно набраја, захтев је оцењен као недозвољен.

Поступајући на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП, Врховни касациони суд је одбацио као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Т.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**